

Благовестъ на пастиритѣ

израсло още цвѣнало,
че е тревата пламнала
и е гората свѣтнала!

А по-старитѣ птиченца отговаряли:

— Не си е цвѣте цвѣнало,
нито е трева пламнала —
най е девойче станало,
тънка кошуля съблѣкло,
въ горски се ручей измило.
Видено, моме, Видено,
девойче горско засмѣно!

Тѣй пѣли птичкитѣ и скачали отъ
клонче на клонче, отъ дърво на дърво,
а момцитѣ слушали и нѣщо на сърдце имъ
премалнѣвало. Пукнала се пролѣтъта и де
що юнаци имало, трѣгнаха къмъ гората —
Видена мома да видятъ, па може на къс-
метъ да имъ излѣзе. Изпълнила се го-
рата все съ отборъ млади юнаци, единъ
отъ други по-хубавци и отъ змейоветѣ
по-силни. Като били тѣй много, решили

да се преборятъ, та
който излѣзе най-си-
ленъ, Видена него да
вземе.

Почнала се борбата.
Борили се пролѣтъта и
цвѣлото лѣто, но нали
били много и силата
имъ голѣма, край нѣма-
ло. Най-последе се съгла-
сили да отидатъ всички
при момата, та тя да
си избере одного отъ
тѣхъ. Отишли и се на-
редили за сгледа.

Гледала Видена, гле-
дала и не можела да се
реши. Знаела, колко
е хубава и я било
страхъ, да не би да се
излѣже.

— Ще взема, — ре-
кла, — този, който ми
построи кула шарена —
съ злато да я обкове
и съ коприна да я по-
стеле, преди есенъта
да дойде.

Малко било времето.

Фрицъ фонъ Уде Кой да се наеме? До-
като юнацитѣ мислѣли,

какво да сторятъ, ето че гората екнала:

Видено, цвѣте шарено,
на китка не накитено!
Я трѣгвай скоро съсъ мене
да видишъ кули шарени,
на Дунавъ бѣли кацнали!
Тамъ ще Видено да найдешъ
бисери, гривни, чапрази,
премѣна тънка свилена,
момъкъ съсъ сърдце юнашко
на бѣло конче хвѣрката. . .

Пѣсенъта още не стихнала и единъ
юнакъ на бѣлъ конь изкочилъ отъ го-
рата и — право предъ юнацитѣ.

— Данъ войвода! — викнали всички
въ единъ гласъ и склонили глави до зе-
мята.

А Видена гледала и не можела да
му се нагледа. Лицето му — румена
ябълка, коситѣ му — сжца коприна, а
отъ очитѣ му искри изкачатъ!